

РЕЙ БРЕДЪРИ В БЪДЕЩЕТО

Превод от английски: [Неизвестен], 1981

chitanka.info

По площада, облицован с каменни плочи, огнен бик гонеше децата и смеещата се публика, над главите на която със съсък профучаваха светлините на фойерверките и издигайки се над стените на кафенето, очертаваха във въздуха нажежена следа, докато се блъснеха в покрива на камбанарията. Това ставаше през една пролетна вечер на 1938 година в Мексико.

Уйлям Трејвис стоеше с жена си на края на вълнуващия се площад и се усмихваше. Бикът се втурна напред и бликовете на пламъка заиграха по лицата им. Като се приведоха, те побягнаха накъдето им видят очите и прескочиха през духовия оркестър, пулсиращ в стремителния ритъм на „Гълъбицата“. Бикът — натъпкано с барут леко бамбуково скеле, носено върху раменете на един разбеснял се мексиканец — ги отмина.

— През целия си живот не съм изпитвала такова удоволствие — спирайки задъхано декларира Сюзън Трејвис.

— Потресаващо — каза Уйлям.

— И това не е краят, нали? Искам да кажа, на нашето пътешествие.

Той се потупа по външния джоб на гърдите си. „Имам колкото искаш туристически чекове. Така че се наслаждавай. А за онези забрави. Те няма да ни намерят никога.“

— Никога?

От камбанарията изригна огромен букет от разноцветни огньовете.

Бикът издъхна. Мексиканецът хвърли от раменете си безжизненото вече скеле. Децата се струпаха наоколо му, дърпайки изкусно направеното от пресован картон животно.

— Да идем да видим бика — каза Уйлям.

Минавайки край кафенето, Сюзън забеляза, че след тях надзърта някакъв странен човек, бял, с бял костюм и със загоряло, фино очертано лице. Той ги проследи със студен поглед.

Тя не би му обърнала внимание, ако под ръцете му не се издигаше цяла батарея бутилки: тумбеста бутилка с ментов ликьор, прозрачен съд с вермут, сплеснато шише с коняк и още седем отбрани ликьори, а до тях приготвени десет мънички, налети до половина чашки, до които той последователно се докосваше, без да откъсва поглед от улицата. Оглеждайки се непрекъснато на различни страни, той свиваше тънките си устни, за да почувствува по-добре аромата на

напитката. В свободната му ръка димеше хаванска пура, а на масичката бяха наредени двадесет кашона турски цигари, шест кутии с пури и няколко флакона одеколон.

— Бил... — прошепна Сюзън.

— Успокой се — каза Уйлям. — Това не е никой.

— Тази сутрин го видях на пазарния площад.

— Не гледай към него, да се приближим до бика — ето го, сега питай.

— Мислиш ли, че той е от Агентите?

— Те *не могат* да ни преследват!

— Длъжни са!

— Чудесен бик — любезно каза Уйлям, обръщайки се към собственика на чучелото.

— Той не би могъл да мине по петите ни през две столетия, нали?

— Внимавай! — каза Уйлям.

Тя се олюля. Той я подхвана за лакътя и я отведе встрани.

— Не припадай. — Той се усмихна, показвайки й, че всичко е в ред. — Сега ще ти стане по-добре. Хайде да влезем в това кафене и да изпием нещо пред очите му и ако той е *от тях*, така ще разсеем подозренията му.

— Не съм в състояние.

— Длъжни сме да отидем там. Да вървим. И така, аз казах на Дейвид, че това е глупаво! — Последната фраза той каза нарочно със силен глас, точно когато се изкачваха по стълбите на кафенето.

Ето, че сме тук, помисли си Сюзън. Кой сме ние? Къде отиваме? От какво се страхуваме? Тя почувствува под краката си глинения под и си каза, хващайки се в последните си остатъци от здрав смисъл — започни отначало.

Аз се казвам Анна Кристен, а моят мъж — Роджър, и ние сме от 2155 година на нашата ера. И ние живеехме в мир, който беше въплъщение на злото. В мир, отдалечаващ се като огромен кораб от бреговете на цивилизацията и разума, под воя на черна сирена в нощна мъгла, с два милиарда души на борда, които никой не е питал дали искат да тръгнат на среща със смъртта, за да се плъзнат на края на света в радиоактивна пропаст и безумие.

Те влязоха в кафето. Онзи човек се взря внимателно в тях. Разнесе се телефонен звън.

Телефонът изплаши Сюзън. Тя си спомни за телефонния звън след двеста години, в синьото априлско утро на 2155 година, и за целия последвал след него разговор:

— Анна, аз съм, Рене! Вече чу ли? Обаждам ти се от корпорацията „Пътешествия във Времето“. Екскурзии до Рим в 21-вата година преди нашата ера, екскурзии до Ватерлоо, където се е сражавала Наполеоновата армия, във всяка епоха, на всяко място!

— Рене, ти се шегуваш.

— Не. Клинтън Смит тази сутрин замина за Филадельфия през 1776 година. „Пътешествия във Времето“ предлагат всякакви договори. Това струва пари. Но помисли си, да видиш със собствените си очи пожара на Рим, да се срещнеш с Кублай хан, Мойсей и Червеното море! Вероятно в твоята пневмопоща вече е пуснато рекламно обявление.

Тя отвинти патрона на пневмопощата и намери в него напечатана върху тънък метален лист реклама:

РИМ И БОРДЖИИТЕ!

БРАТЯ РАЙТ В КИТИ ХОУК!

Корпорацията „Пътешествия във Времето“ може да ви снабди с дрехи и да ви смеси с тълпата от очевидци на убийството на Линкълн или Цезар! Гарантираме ви обучение във всеки език, който би ви бил необходим, за да не изпитвате неудобства сред всяка цивилизация и във всяко столетие. Латински, древногръцки, разговорния език на древните американци. Прекарайте отпуската си във Времето, а така също и в Пространството!

Гласът на Рене бучеше в слушалката. „Утре с Том заминаваме за 1492 година. Те предложиха на Том да се присъедини към Колумб на неговия кораб. Разтърсващо, нали?“

— Да — смаяно продума Анна. — А какво мисли правителството за тази компания с нейните машини на времето?

— О, полицията ги е поставила под наблюдение. Те се страхуват, че хората ще започнат да се отклоняват от призоваването им в армията, ще дезертират в Миналото и ще се скриват там. Като гаранция за завръщането си всеки е длъжен да остави за залог своя дом и цялото си имущество. В края на краищата сега е война.

— Да, война е — прошепна Анна. — Война.

Стойки до телефона и държейки в ръка слушалката, тя тогава си помисли: ето я възможността, която сме обсъждали толкова пъти с моя мъж и за която сме се молили толкова години! На нас не ни се харесва мирът на 2155 година. Ние и двамата искаме да се измъкнем от нашата работа — той от производството на бомби, а аз от разработването на болестотворни култури. Може би ни се предоставя шанс за спасение, да избягаме със столетия назад, в някоя дива страна, в такава епоха, че да не могат да ни открият и върнат тук, където изгарят нашите книги, подчиняват на контрола си нашите мисли, парализират със страх нашето съзнание, заставят ни да маршируваме и ни заплашват по радиото...

Телефонът зазвъня.

Те се намираха в Мексико през 1938 година.

Тя се вгледа в зацапаната стена на кафенето.

За да се поразсеят, на прилежните работници от Бъдещето се разрешаваше да прекарват отпуската си в Миналото. И ето че те с мъжа си тръгнаха на пътешествие в 1938 година. Наеха си стая в Ню Йорк, наслаждаваха се на театрите и разглеждаха зелената статуя на Свободата, която все още се издигаше в пристанището. А на третия ден се преоблякоха, смениха имената си и побързаха да се укрият в Мексико.

— Това *определено* е той — прошепна Сюзън, гледайки непознатия, седящ зад масичката. — Тези пури, цигари и алкохол. Те го издават. Помниш ли *нашата* първа вечер в Миналото?

Преди един месец, по време на тяхната първа вечер в Ню Йорк, преди да избягат тук, те изпробваха всички невиждани до този момент напитки, накупили си камари от храна, парфюми, множество редки марки цигари, тъй като в Бъдещето всички тези неща бяха рядкост, там войната изпълваше всичко. Като побъркани те се носеха по

магазините, локалите, павилионите за цигари и след това се връщаха в стаята си, за да се упиват до повдигане от своите придобивки.

А сега точно по същия начин се държеше този непознат, така както може да се държи само пришелец от Бъдещето, затъгувал от дълги години за тютюн и напитки.

Уйлям и Сюзън се настаниха на една масичка и си поръчаха питие.

Непознатият изучаваше тяхното облекло, прически, накити, походка и поведението им на масата.

— Стой си спокойно — въздъхна Уйлям. — Прави се, че си ходила в тези дрехи през целия си живот.

— Ние не трябваше да правим опит да избягаме.

— О, господи — каза Уйлям. — Той идва насам. Позволи ми да поговоря сам с него.

Непознатият се приближи и поклони, като леко чукна токове. Сюзън се вцепени. Този звук, който беше характерен за един военен, не можеше да се сбърка с никой друг, както и ударите по вратата след полунощ.

— Мистър Кристън — каза непознатият, — вие не си опънахте панталоните, когато сядахте.

Уйлям погледна изумено ръцете си, отпуснати върху коленете му, и изстина. Сърцето на Сюзън просто чукаше.

— Бъркате ме с някого — бързо каза Уйлям. — Името ми не е Крислър.

— *Кристън* — поправи го непознатият.

— Казвам се Уйлям Трейвис — каза Уйлям. — И не разбирам какво ви интересуват моите панталони.

— Прощавайте. — Непознатият си придърпа един стол. — Да речем, съм решил, че сте ми познати, защото не си опънахте панталоните при сядането си. Всички правят така. Ако не го правиш, панталоните се издуват на коленете. Моят дом е далеч, мистър... Трейвис... и поради това не бихте ли ми правили компания? Казвам се Симс.

— Мистър Симс, ние разбираме, че се чувствувате самотен, но ние сме уморени. Утре рано заминаваме за Акапулко.

— Чудесно местенце. Неотдавна бях там, търсейки едни мои познати. Те просто изчезнаха някъде. Аз обаче ще ги намеря. О,

изглежда, че на дамата леко ѝ прилоша?

— Лека нощ, мистър Симс.

Те тръгнаха към изхода. Уйлям подкрепяше Съюзън подръка. Мистър Симс им подвижна: „Е... бих искал да ви кажа нещо.“ Те не се обърнаха. Той изчака и след това произнесе отсечено:

— Две хиляди сто и петдесет и пета от нашата ера.

Сюзън затвори очи и почувствува, че земята се проваля под краката ѝ. Тя като сляпа продължи да върви по посока на бляскавите огньове на площада...

В хотела те се заключиха в стаята си. И тук тя се разплака. Стояха в тъмното, без да запалят осветлението, и стаята се измъкваше изпод краката им. Някъде надалеч шумно избухваха петарди, а на площада се носеше смях.

— Каква дяволска наглост — каза Уйлям. — Седи си, като че нищо не е станало, разглежда ни от главата до петите като животни, пуши тези проклетни пури и си пийва винце. — В гласа на Уйлям се дочуха истерични нотки. — И му стигна нахалство да се представи със собственото си име. Шефа на Агентите! И панталоните. Длъжен съм бил да ги опъна на коленете си, когато съм сядал. Автоматичен жест за тези времена. Не съм го направил и веднага съм се отличил от тълпата. Това го е навело на мисълта: „Ето един човек, който никога не е ходил в цивилни дрехи, човек, свикнал да носи униформа и с модата на Бъдещето.“ Готов съм да си счупя главата, че издадох и двама ни така открито!

— Не, не, виновна за всичко е моята походка, поради тези високи токове. Нашите модни прически, с които сякаш току-що сме излезли от фризьора, и нашите странни, тромави маниери.

Уйлям включи осветлението.

— Той още ни изпитва. Той още не е напълно сигурен, че това сме ние, и значи длъжни сме да го избягваме. Иначе той ще се убеди в своите подозрения. Ще отидем в Акапулко, сякаш не е станало нищо.

— Може би на него му е ясно всичко за нас, но продължава да си играе като котка с мишка.

— Не бих се учудил. Времето му е в излишък. Той може да опъне ластика, ако поиска, и да ни върне в Бъдещето само шестдесет секунди след нашето тръгване. Може да ни измъчва дълго с неизвестност, издевателствувайки над нас, преди да пристъпи към действия.

Сюзън седеше върху леглото, като триеше сълзите си и вдъхваше старинния аромат на въглища и тамян.

— Но нали никой няма да направи скандал?

— Не мисля. За да ни напъхат в Машината на времето и да ни отпратят обратно, трябва да ни издебнат сами.

— Тогава решението се натрапва от само себе си — каза тя. — Ние въобще няма да оставаме сами и винаги ще бъдем с хора.

В коридора зад заключената врата се разнесоха нечий стъпки.

Те загасиха светлината и започнаха да се събличат в мълчание. Стъпките се отдалечиха.

Сюзън стоеше в тъмното до прозореца и гледаше към площада.

„Ето онова здание отсреща — църква ли е?“

— Да.

— Винаги ме е интересувало как тя изглежда отвътре. Няма ли да влезем там утре?

— Разбира се. Хайде лягай.

Лежаха в мълчание.

След половин час телефонът извъня. Тя вдигна слушалката.

— Ало?

— Зайците могат да се крият в гората колкото си искат — произнесе някакъв глас, — но лисицата въпреки това ще ги намери.

Тя сложи слушалката върху вилката и се отпусна по гръб, тресеше я.

На улицата през 1938 година някой свиреше на китара и три последователни мелодии се сменяха една след друга...

Посред нощ тя протегна ръка изпод одеялото и сякаш почти докосна 2155 година. Струваше ѝ се, че пръстите и се плъзгат по прохладните простори на времето като по гофрирана повърхност, до нея достигаше натрапливият тропот на маршируващи крака и милиони оркестри свиреха милиони военни маршове. Виждаше петдесет хиляди редици със стерилни стъклени чашки, съдържащи болестотворни култури, и ръката ѝ ги размесваше в онази огромна фабрика, там, в Бъдещето. Пред нея бяха чашките с лепра, чума, тифус и туберкулоза. Дочу страхотен взрив и видя как пламък обгори ръката ѝ, превръщайки я в подобие на сбръчкана слива, усети гигантската взривна вълна, вдигнала във въздуха целия свят и отново строполила го върху земята, и всички сгради рухнали, а хората, оплискани в кръв, бяха проснати

без дихание върху развалините. Постепенно мощните вулкани, машини, урагани и лавини стихнаха и стенойки, тя дойде на себе си в своето легло, в Мексико, много години преди това...

Рано сутринта в състояние на отгъпяване поради това, че бяха спали само някакъв си един час, те бяха разбудени от идващите от улицата автомобилни сигнали. Сюзън се наведе над чугунените перила на балкона и се вгледа в онова, което ставаше на площада, където осем души, викайки и бърборейки непрекъснато, се измъкваха от камиони и леки коли с червени надписи. Тълпа от мексиканци ги беше заобиколила от всички страни.

— Que pasa? — подвикна Сюзън на един малчуган.

Детето веднага ѝ отвърна.

Сюзън се обърна към мъжа си. „Американска филмова група е пристигнала за снимки“.

— Звучи примамливо. — Уилям беше в банята. — Трябва да ги по-огледаме. Едва ли си заслужава да заминем днес. Нека се опитаме да приспим подозренията на Симс.

За миг, греейки се на лъчите на яркото слънце, тя позабрави за човека, който ги изчакваше някъде тук, в хотела, и изглежда беше готов да изпуши хиляда цигари. Тя гледаше осемте разпуснати и щастливи американци и на нея ѝ се искаше да им извика: „Спасете ме, скрийте ме, помогнете ми! Аз съм от 2155 година!“

Но думите сами се спираха в гърлото ѝ. Сътрудниците на фирмата „Пътешествия във Времето“ не бяха толкова глупави. Преди да изпратят на пътешествие, те издигаха в мозъка на всеки пътешественик психологическа бариера. Тя го лишаваше от възможност да се изпусне за истинското време и мястото на раждането си или да издаде на хората от Миналото каквато и да е подробност за живота в Бъдещето. Миналото и Бъдещето трябваше да бъдат отделени едно от друго. Само при наличието на такова препятствие на хората се разрешаваше да пътешествуват през вековете, без да имат придружител. Бъдещето трябваше да бъде охранявано срещу всякакви промени, които биха могли да бъдат предизвикани от неговите обитатели, престояващи в Миналото. Дори и Сюзън да гореше от страстно желание да разкаже на тези щастливци долу, на площада, коя е и в какво трудно положение се е озовала, тя не би могла да направи това.

— Какво мислиш за закуската? — запита Уйлям.

Закуската се поднасяше в голямата столова. Яйца с бекон за всички. Залата беше пълна с туристи. Всичките осем кинаджии, шест мъже и две жени, се втурнаха в столовата, кикотейки се и тракайки със столовете. Сюзън седна близо до тях, беше й уютно до тях и се почувствува в безопасност дори когато мистър Симс, пушейки турска цигара, се спусна по стълбата в хола. Той им кимна отдалеч и Сюзън му отвърна усмихнато в отговор, защото тук, в присъствието на осем кинаджии и на двадесет други туристи той не можеше да им стори нищо.

— По отношение на актьорите — каза Уйлям. — Да бихме могли да наемем двойка актьори, да им обясним, че всичко е някаква шега и като ги преоблечем в нашите дрехи, ги помолим да заминат с нашата кола пред очите на Симс, но така, че той да не може да види лицата им. Ако те успеят да му отвлекат вниманието за няколко часа, ние бихме успели да потънем в Мексико. А след това търси ни, колкото си искаш!

— Хей!

На тяхната масичка се облегна един дебелак, от който се носеше дъх на алкохол.

— Американски туристи! — възкликна той. — Толкова ми са се втръснали мексиканците, че съм готов да ви разцелувам! — Той се ръкува зарадвано с тях и добави: — Елате при нас, ще закусим заедно. Ако ще страдаме, то нека да е хорово. Аз съм мистър Маята, това е мис Киселата, а това са мистър и мисис Колко не ни се харесва в Мексико! То на всички ни не се харесва. Но ние трябва да заснемам няколко кадри за един евтин филм. Останалата част от шайката ще пристигне утре. Казвам се Джо Мелтън, аз съм режисьор и тъй като това е гнила дупка — погребалните процесии вървят по улиците и хората измират, — хайде с нас, сядайте, правете ни компания, развеселете ни!

Сюзън и Уйлям се засмяха в един глас.

— Смешен ли съм? — обърна се мистър Мелтън към околните.

— Вие сте чудесен! — Сюзън приседна при кинаджиите.

Мистър Симс гледаше свирепо към тях от другия край на залата. Тя му отправи предизвикателна гримаса.

Тогава той си проби път между масите и стигна до тях.

— Мистър и мисис Трејвис! — обърна се той към тях. — Надявах се, че ще закусим заедно насаме и без странични хора.

— Извинете ни — каза Уйлям.

— Настанявай се, приятелю — каза мистър Мелтън. — Техните приятели са и мои приятели.

Мистър Симс се настани до масата. Кинаджиите обсъждаха гръмко нещо си и под прикритието на тяхното гръмогласно дърдорене мистър Симс запита полушепнешком: „Надявам се, че сте се наспали?“

— А вие?

— Не съм свикнал с пружинни дюшеци — отвърна с отвращение Симс. — Но след всичко лошо идва добро. Половината нощ не спях, но изпробвах все нови и нови ястия и различни марки цигари. Поразително. Тези древни пороци дават цяла гама нови усещания.

— Не разбираме за какво говорите — каза Сюзън.

Симс се засмя. „Продължавате да играете комедия. В това няма смисъл. Както и вашата стратегия да се разтворите в тълпата. Въпреки всичко аз ще успея да ви изненадам сами. Притежавам цял вагон от търпение.“

— Кажете ми — намеси се мистър Мелтън, — ако този тип ви досажда.

— Всичко е в ред.

— Само една ваша дума и ще го изритам.

Като се извърна, Мелтън се включи в общата гълчава. Под взривовите от смях мистър Симс продължи: „Нека сложим най-сетне точка. Изгубих цял месец да ви търся по градове и паланки и целия вчерашен ден, за да се убедя, че това сте наистина вие. Ако ме последвате без излишен шум, аз ще ходатайствувам да ви освободят от наказание — при условие, че сте съгласни да се върнете към разработването на плюсводородната бомба.“

— Просто не разбираме за какво говорите.

— Стига! — ядосано възкликна Симс. — Понапрегнете мозъците си! Знаете много добре, че не можем да ви позволим да изчезнете безследно. И на други през 2155 година може да им хрумне подобна идея. На нас ни трябват хора.

— Пушечно месо — каза Уйлям.

— Бил!

— Нищо, нищо, Сюзън. Сега ние ще обсъдим неговите условия. Това е неизбежно.

— Отлично — каза Симс, — вие и двамата се държахте като най-последни фантазори, опитвайки се да манкирате от своите задължения, не е ли така?

— Ние се опитахме да избягаме от ужасите.

— Глупости. Само от войната.

— За какво става дума, момчета? — запита мистър Мелтън.

Сюзън искаше да му обясни. Но в главата ѝ изплаваха само най-общи фрази. Нищо друго не можеше да премине през психологическата бариера. Само най-общи фрази, каквито сега си разменяха Симс и Уйлям.

— Само от тази война — каза Уйлям. — Половин свят загива от бомбите, натъпкани с лепра.

— Независимо от това — подчертано каза Симс — обитателите на бъдещето са възмутени, че вие сте се скрили на един тропически остров, докато те се провалят в ада. Смъртта обича смърт, а не живот. На умиращите им е приятно да съзнават, че и други ще се превърнат в прах и ще влязат в гроба след тях. Аз съм изразител на всеобщото възмущение срещу вас.

— Вижте го този изразител! — обърна се мистър Мелтън към събутилниците си.

— Като ме заставяте да ви чакам, вие утежнявате своята участ. Вие сте ни необходими, мистър Трејвис, за работа над бомбата. Върнете ли се веднага, няма да последват никакви мъчения. Забавите ли се — най-напред ще ви заставим да работите, а когато бомбата бъде готова, ще изпробваме върху вас, сър, известна усъвършенствувана апаратура.

— В такъв случай аз имам предложение — каза Уйлям. — Аз ще се върна с вас, ако моята жена остане тук цяла и невредима, далеч от войната.

Симс разсъждаваше. „Добре. Да се срещнем на площада след десет минути. Ще ме вземете с колата си. Ще отидем до някое потулено местенце, някъде извън града. Встрани от любопитни погледи аз ще успея да задействувам Машината на времето.“

— Бил — каза Сюзън и го стисна за ръката.

— Излишно е да спорим. — Той я погледна право в очите. — Вече е решено и подписано. — След това се обърна към Симс: „Един

въпрос. Миналата нощ можехте да се вмъкнете при нас в стаята и да ни откраднете. Защо не направихте това?“

— Нека допуснем, че съм се наслаждавал на живота — меланхолично подхвърли мистър Симс, подвквайки поредната пура. Страшно не ми се искаше да се откажа от тази удивителна атмосфера, от това слънце и тази почивка. Жалко е, че ще трябва да се простя с виното и цигарите. Ех, колко жалко! Значи, след десет минути на площада. Жена ви ще бъде под нашето покровителство и ще може да си остане тук толкова, колкото ѝ се иска. Простете се с нея.

Мистър Симс стана и тръгна към изхода.

— Ето го Великият Бърборко! — развика се мистър Мелтън след отдалечаващия се джентълмен. След това се обърна към Сюзън. — Е, а тук сякаш някой плаче. Закуската е неподходящо време за сълзи, не сега, а?

В девет и петнадесет Сюзън стоеше на балкона на тяхната стая и гледаше надолу, към площада. Там на една лека бронзова скамейка вече седеше, скръстил нозе, мистър Симс. Той отхапа края на една пура и внимателно я разпали.

Сюзън чу шум от двигател в противоположния край на улицата и видя как от гаража излезе Уйлям и бавно подкара колата по настилката.

Колата бавно набра скорост. Тридесет, след това четиридесет, след това петдесет мили в час. Пилетата се разхвърчаха на всички страни от колелата.

Мистър Симс сне бялата си панама, изтри изпотеното си чело, след това отново я нахлупи и едва тогава забеляза колата.

Тя се носеше направо към площада със скорост около шестдесет мили в час.

— Уйлям! — изкрещя Сюзън.

Колата изкърти ниската ограда и подскачайки по плочите, се втурна към зелената скамейка. В този миг мистър Симс изтърва цигарата си, изкрещя, разпери широко ръце и беше блъснат. Тялото му излетя високо във въздуха и трмаво се пльосна върху каменните плочи.

Колата спря в далечния край на площада. Предното ѝ колело беше счупено. Притичаха хора.

Сюзън влезе в стаята и притвори след себе си балконската врата.

На обед, овладели се вече, те се спуснаха по стълбата на кметството, но лицата им бяха още бледи.

„Adios, senor — изпрати ги до входа кметът. — Senora.“

Спряха на площада, където група зяпачи разглеждаха кървавите петна.

— Ще те викат ли още веднаж? — запита Сюзън.

— Не. Подложиха ме на кръстосан разпит. Това беше нещастен случай. Не можах да се справя с кормилото. Плаках пред очите им. Бог е свидетел, беше ми необходимо да се отърся някак от напрежението, все едно къде. Сълзите наистина сами се изкачиха по гърлото ми. Никак не ми се искаше да го убивам. Никога през живота ми у мен не е възниквало подобно желание.

— Ще те съдят ли?

— Това беше обсъждано. Но съд няма да има. Просто не им дадох възможност да си отворят устата. Те ми вярват. Това беше нещастен случай и толкова.

— Сега накъде? В Мексико?

— Колата е на ремонт. Ще я поправят следобед, към четири часа. Тогава ще можем да се махнем оттук накъдето си поискаме.

— Дали няма да ни проследят? Може би Симс не е бил сам?

— Не зная. Според мен ние ще успеем да им се измъкнем.

Когато се приближиха до хотела, срещу тях изскочиха кинаджиите. До тях дотича, мръщейки се, мистър Мелтън. „Хей, вече чух за произшествието. Много неприятно. Сега всичко о’кей ли е? Не ви ли се иска да се разсеете? Ние трябва да заснемем няколко пробни кадри, хей там, на хълма. Ако ви се иска да погледате, моля заповядайте! Ще дойдете с нас, това няма да ви навреди.“

Те тръгнаха.

Докато поставяха камерата, те стояха наред павираната улица. Сюзън гледаше в далечината към шосето, спускащо се надолу и водещо към Акапулко, към морето, край пирамидите и развалините, прашните градчета с жълти стени, със сини стени, с пурпурни стени и пламенеещите бугенвилии. Тя си мислеше: ще тръгнем на път, ще пътешествуваме с компании, сред тълпи, ще се мъкнем по пазарите и чакалните, ще подкупим полицаи, за да спят пред вратата ни, ще слагаме двойни резета на вратите, а около нас винаги ще има тълпи от хора, и никога няма да оставаме насаме, и винаги ще се страхуваме, че

първият срещнат ще се окаже някой като Симс. Никога не можеш да си сигурен дали си успял да надхитриш Агентите, да ги насочиш по лъжлива следа. А там, в Бъдещето, няма да се уморят да чакат нашето насилствено завръщане, да чакат с готови бомби, за да ни изгорят, и с болести, за да ни скапят целите, и с полиция, която те принуждава да лазиш по корем, да удряш главата си в стената и да скачаш в бездната. Там ще сме като зайци в гората, ще тичаме из нея през целия си останал живот, без да смеем да си починем или дори да се наспим.

Наоколо се събра тълпа да позяпа снимките. Сюзън също се вглеждаше във всичко — и в тълпата, и в кривите улички.

— Забеляза ли нещо подозрително?

— Не. Колко е часът?

— Три. Колата скоро ще бъде готова.

Пробните кадри бяха завършени в четири без петнадесет. Всички групово се отправиха към хотела, разговаряйки за различни неща. Уйлям се отби в гаража.

— Колата ще бъде готова в шест — каза той, когато се върна.

— Но не по-късно?

— Не се вълнувай, всичко ще бъде в ред.

В хола те се огледаха наоколо дали няма самотни туристи — мъже, които да приличат на мистър Симс, с твърде пригладени коси и твърде силен дъх на тютюн и одеколон, — но в помещението нямаше никакъв чужд човек. Когато се изкачваха по стълбата, мистър Мелтън каза: „Ех, тежък ден се случи днес, сякаш няма край. Дали да не му ударим по този случай? Мартини? Бира?“

— Мисля, че една глътка няма да попречи.

Всички групово се вмъкнаха в стаята на мистър Мелтън и пиянството започна.

— Поглеждай часовника — каза Уйлям.

Времето, помисли си Сюзън, стига само въобще да разполагаме с такава. Как би ѝ се искало един цял безкраен, ярък пролетен ден, от сутринта до вечерта да стои на площада, да не мисли за нищо и да не се тревожи, да подложи раменете и лицето си на слънцето, да се грее на топлите му лъчи, радостно да се усмихва и като притвори блажено очи, да не мърда и дълго, дълго да си подремне направо под благодатното мексиканско слънце.

Мистър Мелтън отвори шампанско.

— За най-красивата лейди, очарователна като на кино — каза той, вдигайки тост в чест на Сюзън. — Аз дори бих ви поканил на проби.

Тя се засмя.

— Имам това намерение — каза Мелтън. — Вие сте прелестна. Бих могъл да направя от вас кинозвезда.

— И да ме вземете със себе си в Холивуд?

— Разбира се. Далеч от проклетото Мексико, иска ли питане?!

Сюзън хвърли бърз поглед към Уйлям, той вдигна вежди и й кимна. Друга среда, облекло, обстановка, може би и име — ето какво би означавало това и те биха могли да пътешествуват в компанията на осем души, прикрити със сигурен щит от посегателствата на Бъдещето.

— Звучи чудесно — каза Сюзън.

Шампанското я удари в главата, смрачаваше се, тя беше в центъра на вечеринката, завладяваше я чувството за уют и безопасност, изпитваше прилив на сили и за първи път след много години беше истински щастлива.

— За какъв филм би била подходяща моята жена? — запита Уйлям, като напълни отново чашата си.

Мелтън огледа преценяващо Сюзън. Смеховете затихнаха и всички се превърнаха в слух.

— Какво пък, бих я снел в един приключенски филм — каза Мелтън. — За един мъж и за една жена, приличащи на вас.

— Продължавайте!

— Може би нещо за войната — продължи режисьорът, разглеждайки замислено срещу светлината съдържанието на чашата си.

Сюзън и Уйлям очакваха продължението.

— Това би бил разказ за един мъж и за една жена, които живеят в малка къщичка на тиха улица, да речем през 2155 година — каза Мелтън. — Но през тази година този мъж и жена са изправени пред лицето на една ужасна война, на суперплюс водородни бомби, цензура, смърт и тогава идва гвоздеят на филма — те избягват в миналото, преследвани от човек, когото смятат за изчадие на ада, но той само се опитва да им напомни за техния Дълг.

Уйлям изпусна чашата.

Мистър Мелтън продължи: „И ето тези двамата търсят убежище сред една киноснимачна група, в хората на която те имат доверие. Те си казват, че колкото повече хора има около тях, толкова е по-безопасно.“

Сюзън почувствува, че краката ѝ се подкосяват и се отпусна на един стол. Всички гледаха, без да откъсват очи, към режисьора. Той отпи глътка вино. „Ах, какво великолепно вино! И така, нито мъжът, нито жената очевидно разбират колко са необходими на Бъдещето. Особено той, който единствен знае тайната на метала за новата бомба. Поради това Агентите, нека ги наречем така, не пестят сили и средства, за да ги открият, заловят и върнат в къщи, стига само да ги изненадат съвършено сами, да кажем, в хотелската им стая, без никакви свидетели. Стратегията е Агентите да работят самостоятелно или на групи по осем души. Ако една от хватките им не даде резултат, то друга ще успее. Смятате ли, Сюзън, че би станал хубав филм, а? А вие, Бил?“ Той допи виното си.

Сюзън седеше, гледайки неподвижно пред себе си.

— Да ви дам ли вода? — каза мистър Мелтън.

Уйлям извади револвера си и успя да стреля три пъти, един от хората падна, а другите се хвърлиха върху него. Сюзън закрепця. Нечия ръка запусти устата ѝ. Револверът се търкаляше на пода, а Уйлям се мъчеше да се измъкне от ръцете на хваналите го хора.

Оставайки неподвижно на мястото си, мистър Мелтън проговори: „Нека не усложняваме нещата.“

Някой се мъчеше да разбие вратата.

„Отворете!“

— Управителят — мрачно отбеляза Мелтън. Той тръсна глава. — Всички, внимание, потегляме!

— Пуснете ме. Ще извикам полиция!

Сюзън и Уйлям размениха бързи погледи, а след това се взряха във вратата.

— Управителят се мъчи да влезе при нас — каза мистър Мелтън. — По-бързо.

Появи се някаква камера. От обектива ѝ се откъсна синьо снопче светлина и мигом изпълни помещението. То ставаше все по-широко и по-широко, а участниците във вечеринката започнаха да изчезват в него един след друг.

— По-живо!

Преди да изчезнат, Сюзън видя през прозореца късче от зелената земя и пурпурните, жълти, сини и розови стени и павираните улички, извиващи като ручей, някакъв човек, яздещ муле по посока на осветените от слънцето хълмове, и някакво момче, пиещо оранжада. Стори ѝ се, че тя гълта тази сладка напитка; видя и някакъв човек с китара, който стоеше на площада под кичесто дърво, и ѝ се стори, че именно тя подрънква струните на китарата.

И изчезна. Изчезна и нейният мъж.

Вратата се разтвори с трясък. Управителят и неговият помощник се втурнаха в стаята.

Тя беше празна.

— Но те току-що бяха тук! Видях ги, когато влязоха, а сега няма никой! — викаше управителят. — На прозорците има чугунени решетки и те не са могли да се измъкнат навън през прозореца!

Надвечер се появи повиканият свещеник. Стаята отново беше отворена, проветрена и той, изпълнявайки молбата на дирекцията на хотела, поръси със светена вода всички къшета, за да се освети отново стаята.

— А с това какво ще правим? — запита чистачката.

Тя показа стенния бюфет, в който се мъдреха шестдесет и седем бутилки шартрюз, коняк, ликьор-мока, абсент, вермут, текила, 106 пакета най-силни турски цигари и 198 жълти сандъчета с петдесетцентови истински хавански пури...

Публикувано в списание „Наука и техника“, броеве 24,25/1981 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.